

Sereen afscheid van schilder Felix De Boeck

DROGENBOS — „Ik ben een gelukkig mens. Ik heb nergens spijt van. Ik heb mijn mogelijkheden gerealiseerd. Ik heb alle redenen om dankbaar te zijn.” Die berustende woorden sprak schilder Felix De Boeck kort voor zijn dood en die tekst stond gisteren op zijn rouwprentje. Met een stijlvolle begrafenisdienst nam Vlaanderen afscheid van een legendarische schilder.

Sober lag hij opgebaard in het gemeentehuis van zijn Drogenbos. Voor de lijkstaf alleen maar een eenvoudig boekje witte fresia's naast een fel geel zelfportret dat de tijdloosheid uitstraalt die Felix De Boeck in zo veel van zijn werken trachtte te vatten.

Lang was de rij vrienden en kennissen die De Boeck een laatste keer kwamen groeten. De ministers waren er: Jean-Luc Dehaene en Hugo Weckx, Herman Van Rompuy en Jos Chabert. Politici uit veel partijen. Van Vic Anceaux over Marc Galle tot Jef Valkeniers. Maar vooral de anonieme kameraden, de naamloze bewonderaars, de mensen van Drogenbos die Felix, de schilder-boer,

als één van de hunnen hadden gekend.

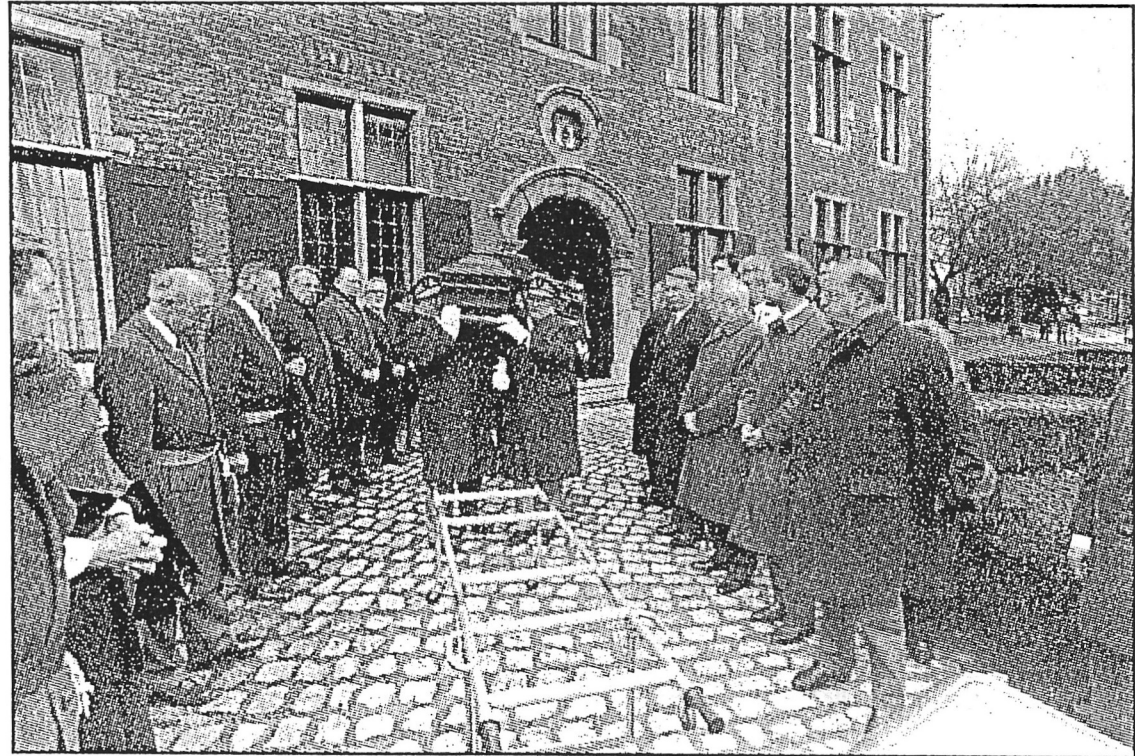
Traag stapten zij achter de Sint-Niklaas-fanfare naar de parochiekerk waar al een uur voor het begin van de mis geen plaats meer was. De koren La Serenata en La Fraternité zongen gregoriaanse liederen waarvan de schoonheid de eeuwen trotseert en pastoor Gerrit Van den Houte, die de vertegenwoordiger van de koning en de afgevaardigde van de kardinaal begroette, ging voor in de eenvoudige liturgie.

Mysterie

Hoogdravende woorden zijn daar niet gesproken. Die zouden niet passen bij Felix De Boeck. „De kern van alle dingen is stil en eindeloos” citeerde de priester uit Timmermans' Adagio.

Burgemeester Jean Calmeyn loofde zijn beroemde dorpsgeenoot, professor Pauwels bracht de groet van de Koninklijke Akademie waarvan Ridder Felix De Boeck zo'n prominent lid was en het publiek luisterde met dezelfde ingetogenheid als waarmee het de werken van de schilder benaderde.

Het was koud en winderig in Drogenbos, maar af en toe



Een indrukwekkende erehaag voor het afscheid aan Felix De Boeck. (Foto Paul Bolsius)

schoot de zon hevig door de winterwolken. Door de glasramen van de Sint-Niklaaskerk danste dan een felle lichtstraal naar het altaar. Zo helder als het licht dat Felix De Boeck in zijn schilderijen heeft bewaard. „Ik ben klaar om naar de Heer

te gaan omdat ik geloof in een hiernamaals”, zegt Felix De Boeck op zijn eigen rouwprentje. „Ik wil bij Marieke en mijn overleden kinderen zijn. Hoe er dat zal uitzien weet ik zelf niet. Dat is een mysterie. Ons leven zit vol mysteries. Wij denken

veel te weten, maar hoe ouder je wordt hoe meer je tot de bevinding komt dat alles mysterie is.”

Mark VLAEMINCK